

‘Oude muziek heeft een meer directe impact’

De Standaard - 14 Apr. 2020

Geen gregoriaans of polyfonie op ‘Entre-temps’. Sopraan Lieselot De Wilde, een van de meest geprezen stemmen van de Belgische oudmuziekscene, schreef tekst en muziek voor de nieuwe plaat van Bel Ayre, waarop muzikale hokjes gracieus aan diggelen gaan.

IJslands elfje, sensuele chansonnière, prettig gestoorde performer of ondoordringbare ‘Wilderness’? Wie haar gelijknamige audiodagboek op Klara volgde, weet dat het soms huppelt, soms stormt, soms zucht, maar altijd gezellig druk is in het hoofd van Lieselot De Wilde. De Belgische sopraan treedt wereldwijd op met oudmuziekroyalty als Catalina Vicens en Christophe Rousset, maar laat zich op Entre-temps, haar nieuwe plaat met jazzgitarist Peter Verhelst, van een andere kant zien. Of beter: van verschillende andere kanten. Als elk vogeltje zingt zoals het gebekt is, wat voor beestje gaat dan schuil onder die bonte pluimage?

De Wilde: ‘Het klinkt gulzig, maar: ja. (lacht) Onlangs, na een project met het fenomenale Ensemble Correspondances, werd me gevraagd of ik voortaan niet alleen zulke dingen zou willen doen. Het antwoord is nee. Ik vind het even geweldig om urenlang te zitten studeren op een hedendaagse partituur. Ik krijg ook meer en meer zin om zelf dingen te maken – op Entre-temps hoor je daarvan een bescheiden begin.’

‘Alles, denk ik. Hoe je geest fris te houden. Hoe altijd zoeken en nooit weten de creativiteit aanwakkeren. Van eeuwenoude muziek kun je nooit precies achterhalen hoe die heeft geklonken. Dat lijkt frustrerend, maar ik word er oneindig door geprikkeld: het mysterie van een verdwenen klankwereld en de vraag hoe je die relevant kunt maken voor een publiek van nu.’

‘Oude muziek heeft niet de ambitie om de grootsheid van de mens uit te drukken, maar impliceert een soort nietigheid. Ik denk dat mensen het ook vandaag wel fijn vinden om op te gaan in een groter geheel’

‘Ik hou ook van de oudmuziekattitude. Die hangt dan weer samen met de muziek zelf: polyfonie bezit een soberheid die tegelijk rijk is en raakt aan de essentie van de muziekervaring. Dat kun je doortrekken naar historische instrumenten, die qua materiaalgebruik en constructie dichter bij de natuur staan dan moderne. Oude muziek heeft daardoor een meer directe impact. Bovendien heeft ze niet de ambitie om de grootsheid van de mens uit te drukken, maar impliceert ze een soort nietigheid. Ik denk dat mensen het ook vandaag weleens fijn vinden zich nietig te voelen, op te gaan in een groter geheel.’

‘Het is ontstaan toen ik me zelf in zo’n tussentijd bevond, het gevoel had me op een kantelpunt in mijn leven te bevinden. Alsof er een enorme open vlakte voor me lag, met paden in alle richtingen. De dorveille, een wakkere periode tijdens de nacht, is een mooie metafoor voor dat emotionele vacuüm. Die vertaalden we naar een nachtschap met dronkaards, minnaars en dwalende dichters. Een kruising van Bruegel met Chagall: alledaagse tableaux in een droomachtige sequentie. Die gelaagdheid hielp Peter en mij om vanuit onze verschillende muzikale achtergronden aan eenzelfde verhaal te werken.’

‘In het begin vond ik het lastig, want wat je zingt komt plots heel dichtbij. Als je de muziek dan ook nog zelf hebt geschreven, met je eigen gevoelswereld als motor ... heftig is dat. Intussen ben ik eroverheen: door de liederen herhaaldelijk voor publiek te brengen neem je er automatisch ook weer afstand van.’

‘Enkele jaren geleden heb ik een draaiorgel gekocht met het plan er een videoproject rond te maken. Het wordt een verfilmde collectie van liederen waarin ik mezelf begeleid, in eigen arrangementen en met een straffe historische protagonist als alter ego: een titanenwerk waar ik nooit de tijd voor vond. Die is er nu in overvloed, want als freelancer heb ik dit voorjaar, en vermoedelijk ook deze zomer, niets omhanden.’

‘Ik ben geen fan van sociale media, noch van Twitterconcerten enzovoort. Bewijzen we muzikfans daarmee een dienst? Maken we de concertervaring niet te gratis? Pas op, ik begrijp musici die een boodschap van hoop en een moment van verstrooiing willen bieden. Als artiest heb je je publiek soms ook echt nodig, omdat je identiteit zo sterk samenvalt met wat je doet. Maar liever dan het internet vol te strooien, gebruik ik deze periode om iets te maken waar ik honderd procent achter sta. En dus kies ik op dit moment voor de stilte, niet als leegte, maar als loutering.’

Sofie Taes